

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging van de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J. v.d. Heijdenstraat 17, 3817 JE Amersfoort. Tel.: 033 - 4619171
zie: www.JezusVerlosser.nl Email: info@JezusVerlosser.nl

*Voor onze God is niets verborgen,
Hem is bekend wat komen zal;
voor Hem is gis'tren, heden, morgen
een open boek, Hij wist het al.*

*De mensen zijn van God afhank'lijk,
maar leven naar hun eigen wil.
beseffen niet hoezeer vergank'lijk
ze zijn. God ziet het en zwijgt stil.*

*Maar boven zijn de mensenwegen
reeds lang bij Hem bekend geweest.
Dan grijpt God in, opdat zijn zegen
zal komen over wie Hem vreest.*

*O, God van wijsheid en ontferming,
wijs ons uw wegen door uw Woord,
schenk ons vertroosting en bescherming,
leidt ons door Jezus Christus voort.*

Alweer ligt er een nieuw jaar voor ons. Een jaar waarvan niemand weet wat het ons zal brengen dan alleen onze hemelse Vader. Moge het laatste couplet van bovenstaand vers dan ook onze bede voor 2012 zijn. We wensen u allen Gods zegen toe.

Wat zal het nieuwe jaar brengen?

In de tijd achter ons is er heel wat gebeurd. Aardbevingen, tsunami's, opstand links en rechts, oorlog, en een steeds grotere dreiging in verband met atoomwapens in handen van Iran en Noord-Korea. Geen gezellige opsomming. Nu is er nog een monetaire crisis in Europa bij gekomen. Men vergadert en trekt deskundigen aan, waarbij achter de schermen de handige jongens doorgaan en kans zien uit alle verwarring toch nog voordeel te halen.

De landen hebben schulden opgebouwd, torenhoog, niet in miljoenen, maar in miljarden en biljoenen. En de geldschieters vragen uiteraard om betaling. Pensioenfondsen en verzekeringsmaatschappijen hebben grote zorgen. Hebben ze nog voldoende dekking en kunnen straks de verzekeringsmaatschappijen nog wel doen waarvoor ze hun klanten verzekerd hebben?

Veel onzekerheden dus. Maar het kan nog erger. In de Bijbel is het een en ander te vinden over hetgeen de toekomst brengen zal, woorden van de Here Jezus. In Lucas 21:9-11 lezen we: "En wanneer jij hoort van oorlogen en onlusten, laat u niet beangstigen. Want die dingen moeten eerst geschieden, maar dat is nog niet terstond het einde. Toen zeide Hij tot hen: Volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen grote aardbevingen, en nu hier, dan daar pestziekten en hongersnoden zijn, en ook vreselijke dingen en grote tekenen van de hemel."

En in de verzen 25-27 van datzelfde hoofdstuk: "En er zullen tekenen zijn aan zon en maan en sterren, en op de aarde radeloze angst onder de volken vanwege het bulderen van zee en branding, terwijl de mensen bezwijmen van vrees en angst voor de dingen, die over de wereld komen. Want de machten der hemelen zullen wankelen. En dan zullen zij de Zoon des mensen zien komen op een wolk, met grote macht en heerlijkheid."

Die moeilijke tijden zullen dus komen en er zullen er zijn, die menen, dat het al zo ver is. Dat is ook het geval geweest bij de christenen in Thessalonika. Zij werden zeer verdrukt en hadden het erg moeilijk. We lezen in 2 Thess. 1:4-8 dat de apostel Paulus schrijft: "zodat wij zelf over u roemen bij de gemeenten Gods, vanwege uw volharding en uw geloof onder al uw vervolgingen en de verdrukkingen, die gij doorstaat: een bewijs van het rechtvaardige oordeel Gods, dat gij het Koninkrijk Gods waardig geacht zijt, voor hetwelk gij ook lijdt, indien het

inderdaad recht is bij God, aan uw verdrukkers verdrukking te vergelden, en aan u, die verdrukt wordt, verkwikking tezamen met ons, bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht, in vlamdend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen.”

Hun verdrukking was inderdaad hevig en daardoor dachten zij dat de tijd van grote verdrukking en rampen vóór de verschijning van Jezus Christus reeds was aangebroken. Daarom schreef de apostel deze brief om hen nog verder voor te lichten over de toekomstige dingen. En dat kan in onze dagen net zo nuttig en nodig zijn als destijds. Sommigen kunnen ook nu denken dat de tijd van het einde heel dichtbij is. En als men daarbij meent, dat de gelovigen door de gevreesde grote verdrukking moeten gaan, is het begrijpelijk dat men verontrust is.

Er is veel misverstand en onkunde met betrekking tot de toekomstige dingen, de grote verdrukking, de toorn Gods en het oordeel. We lezen in 2 Thess. 2:2-4 dat Paulus aan de Thessaloniërs, die door de vervolgingen meenden dat de dag des Heren reeds gekomen was, heeft geschreven: “dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief, die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren reeds aanbrak. Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen en de mens der wetteloosheid zich openbaren, de zoon des verderfs, de tegenstander, die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet, zodat hij zich in de tempel Gods zet, om aan zich te laten zien, dat hij een god is.” Hij schreef daar over de antichrist, de goddeloze bedrieger, die zich in de tempel te Jeruzalem zal zetten alsof hij god is. Dat betekent dat er dus weer een tempel zal komen. Men kan dat onmogelijk achten, maar Gods Woord bevat geen fouten. Het zal zeker gebeuren. Zolang die tempel er niet is, is de eindtijd nog niet gekomen.

Bovendien schreef de apostel in 1 Thess. 1:9 en 10: “Want zelf verhalen zij van ons, hoe wij bij u ontvangen zijn en hoe gij u van de afgoden tot God bekeerd hebt, om de levende en waarachtige God te dienen, en uit de hemelen zijn Zoon te verwachten, die Hij uit de doden opgewekt heeft, Jezus, die ons verlost van de komende toorn.” Dat wordt dikwijls verkeerd opgevat. Men meent dat er wordt bedoeld dat “Jezus ons verlost van het oordeel”, omdat Hij dat heeft gedragen.

Hij heeft dat gedragen voor allen die geloven, maar dat wordt niet bedoeld met de zin "Jezus die ons verlost van de komende toorn." De komende toorn is niet het toekomstige oordeel voor de grote witte troon. Die komende toorn komt over de mensen in de zeven jaren die aan de wederkomst van Christus in heerlijkheid voorafgaan (Zach. 14:4 en Kol. 3:4), jaren die door rampen en ernstige slagen gekenmerkt worden. Zij worden in de Openbaring beschreven.

Het oordeel voor de grote witte troon vindt pas plaats als er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zal zijn (Openb. 20:11-21:1). In 1 Thess. 1:10 wordt bedoeld dat zij die geloven en tot de gemeente, het lichaam van Christus behoren, niet die moeilijke periode van Gods toorn over de aarde zullen beleven. Zij worden voor die tijd door de Here Jezus thuis gehaald, zoals Hij in Joh. 14:1-4 heeft gezegd. Daardoor kon Paulus in 1 Kor. 15:51-54 schrijven: "Zie, ik deel u een geheimenis mede. Allen zullen wij niet ontslapen, maar allen zullen wij veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin, want de bazuin zal klinken en de doden zullen onvergankelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden. Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen. En zodra dit vergankelijke onvergankelijkheid aangedaan heeft, en dit sterfelijke onsterfelijkheid aangedaan heeft, zal het woord werkelijkheid worden, dat geschreven is: De dood is verzwolgen in de overwinning."

Een betere weergave van vers 51 geeft de Statenvertaling: "wij zullen wel niet allen ontslapen". Wat dan wel? Wel, gelovigen hebben een andere verwachting die hier in de laatste zin van vers 52 genoemd wordt: Wij zullen veranderd worden. Ook de nog levende gelovigen zullen een onvergankelijk lichaam ontvangen dat niet meer aan de dood en het aardse onderworpen is, want de Heere neemt ons in de hemel op.

En de ongelovigen dan? Zij blijven nog op aarde leven en zullen de periode beleven tussen de opname van de gelovigen en de verschijning van Christus in heerlijkheid. Dat is die periode van Gods toorn over hen die op aarde leven en zich blijven verzetten tegen God en voortgaan in hun ongerechtigheden. De laatste helft van die tijd is de tijd van de "grote verdrukking", waarover de Here in Mattheüs 24 sprak. Zelfs dan is de barmhartigheid van God nog werkzaam, want Hij laat die grote verdrukking toe, opdat Israël, dat nu al eeuwenlang Christus verwerpt, tenslotte zal erkennen dat zij daarmee de beloofde Verlosser, de Messias, verworpen hebben. Als zij dat belijden, komt de Here Jezus terug en worden ook zij verlost, zoals de broers van

Jozef verlossing ondervonden toen zij erkenden dat zij gezondigd hadden door Jozef als slaaf te verkopen.

Conclusie: Het is de eindtijd nog niet. Wel wijzen de ontwikkelingen in de wereld op het naderen van die tijd. Er zal nog een tempel gebouwd worden.

Boven alles: De gelovigen worden voor die tijd weggenomen en met hun Heer en Heiland verenigd. Dat is de toekomst voor de christenen.

*Als de Heer zijn stem doet horen
en de graven open gaan,
als de doden als herboren
uit de dood zijn opgestaan
en Hij allen die geloven
een verheerlijkt lichaam geeft,
is de grootste dag gekomen
die de christen ooit beleeft.*

*Als Hij ons de plaats zal tonen
die Hij voor ons heeft bereid,
waar wij eeuwig zullen wonen
in zijn tegenwoordigheid,
als Hij ons voor zich zal stellen
zonder vlek of rimpel, rein,
zal zijn vreugde ons vertellen,
dat zijn liefde groot moet zijn.*

*In een oogwenk gaan wij allen
die gekocht zijn door zijn bloed,
als de Godsbazuin zal schallen
in de lucht Hem tegemoet.
Wat een dag! De Heer zal komen
en wij zullen tot Hem gaan,
want wij worden opgenomen
om bij Hem te zijn voortaan.*

~~~~~

Johannes 17: Het gebed des Heren.

Wilt u ieder laten horen en weten wat u zegt en vraagt in het gebed? Hier geeft de Here Jezus ons als het ware toestemming om te luisteren als Hij tot de Vader bidt, er van uitgaande dat hij alles heeft volbracht wat de Vader Hem had gezegd en opgedragen. Een onderdeel daarvan was, dat Hij aan hen die in Hem geloofden zou hebben waar gemaakt wat Johannes in hoofdstuk 1:18 heeft geschreven: “de eniggeboren Zoon, die aan de boezem des Vaders is, die heeft Hem doen kennen”. Zij, die Hij zonder bezwaar zijn broeders wilde noemen (zie Hebr. 2:12) mochten horen wat Hij in zijn gebed aan de Vader voorlegde.

- 1 Dit sprak Jezus en Hij hief zijn ogen ten hemel en zeide: Vader de ure is gekomen; verheerlijk uw Zoon, opdat uw Zoon U verheerlijke,
2 gelijk Gij Hem macht hebt gegeven over alle vlees, om aan al wat Gij Hem gegeven hebt, eeuwig leven te schenken.
3 Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.**

Ja, als alles volbracht was, was ook het uur gekomen dat Hij die zich diep had vernederd door de Vader verheerlijkt zou worden, waardoor de Zoon ook de Vader zou verheerlijken, zoals in Fil. 2:9-11 is geschreven. Wonderbare macht (kracht en bevoegdheid) heeft de Vader zijn Zoon gegeven, dat Hij allen die met een waarachtig hart tot God roepen, naar de Zoon verwijst, die hun eeuwig leven schenkt. Een prachtig beeld daarvan vinden we in Gen. 41:55: “Toen het gehele land Egypte honger leed, en het volk tot Farao om brood riep, zei Farao tot alle Egyptenaren: Gaat tot Jozef; doet wat hij u zegt.”

*Hongert uw ziel naar het levende brood,
dan antwoordt God: Ga tot Jezus.
Voelt u de armoe en vreest u de dood,
dan antwoordt God: Ga tot Jezus.
Brood voor de ziel wordt bij Jezus gehaald,
Hij is het brood uit de hemel gedaald,
heeft voor uw schuld met zijn leven betaald,
hongert uw ziel? Ga tot Jezus.*

*Spreekt het geweten en voelt u de schuld,
dan antwoordt God: Ga tot Jezus.
Voelt u dat zonde uw leegte niet vult,
dan antwoordt God: Ga tot Jezus.
Hij die ons kent en de harten doorvorst,
wijst iedereen die een zondenlast dorst,
en naar het leven in eeuwigheid dorst,
op de Verlosser, op Jezus.*

In vers 3 zei de Here "Jezus Christus, die Gij gezonden hebt". Hij is niet een mens die door God geroepen werd, zoals profeten geroepen werden tot een bepaalde dienst, nee, Hij is door de Vader gezonden. Hij is wel als Mens geboren, maar was in de eeuwigheid daar, de Zoon door wie God alle dingen geschapen heeft. En Hem te kennen, de door God gezondene en de enige waarachtige God, dat is het eeuwige leven.

4 Ik heb U verheerlijkt op de aarde door het werk te voleindigen, dat Gij Mij te doen gegeven hebt.

Het woordje "door" komt in de grondtekst niet voor. Daar wordt scheiding gemaakt tussen de twee dingen die hier genoemd worden:

a) Ik heb U verheerlijkt op de aarde.

b) Ik heb het werk volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen.

In de weergave van de NBG vertaling wordt de verheerlijking van de Vader als het ware beperkt tot het werk op Golgotha. Dat is niet correct. De Here heeft de Vader verheerlijkt van de kribbe tot het graf.

Soms wordt het werk dat Christus aan het kruis volbracht heeft, "het werk ter verheerlijking" genoemd. In de Schrift vinden we dat niet. De Here heeft in dat werk de Vader zeker volkomen verheerlijkt, maar het was het werk tot verzoening en verlossing. Dat mag beslist niet naar de achtergrond geduwd worden door te gaan spreken over het werk ter verheerlijking.

Bij zijn komen in de wereld zegt de Here (zo lezen we in Hebr.10:7) "Zie, hier ben Ik - in de boekerol staat van Mij geschreven - om uw wil, o God, te doen." In 1 Tim. 2:4-6 lezen we wat die wil van God is: "...dat alle mensen behouden worden en tot erkenning der waarheid komen. Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus, Die Zich gegeven heeft tot een losprijs voor allen;.." De Here Jezus heeft God in zijn hele leven als mens volkomen verheerlijkt. Op Hem die geen zonde gekend of gedaan had, was het loon van de zonde, de dood, ook niet van toepassing. Toch heeft Hij de dood ondervon-

den omdat Hij in onze plaats wilde lijden en sterven om voor ons het eeuwige leven te verwerven.

5 En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was.

De Here had die heerlijkheid van eeuwigheid gehad, maar Hij zou niet naar de Vader teruggaan zoals Hij voor zijn geboorte was. Hij zou tot de Vader gaan als de Mens die God is en als Mens zou Hij de heerlijkheid ontvangen die Hij had voor de wereld was.

In de volgende twintig verzen heeft de Here gebeden voor zijn discipelen en voor hen die door hun woord in Hem zouden geloven. Rom. 8:34 zegt ons dat Hij nog steeds bidt voor allen die geloven. Wat een voorrecht dat wij, op wie Hij zoveel kan aanmerken, in Hem een Voorspraak hebben, één die zelf Mens is en het leven op aarde geleefd heeft en die voor ons bidt.

6 Ik heb uw naam geopenbaard aan de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij behoorden U toe en Gij hebt hen Mij gegeven en zij hebben uw woord bewaard.

7 Nu weten zij, dat al wat Gij Mij gegeven hebt, van U komt,

8 want de woorden, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en in waarheid erkend, dat Ik van U ben uitgegaan, en zij hebben geloofd, dat Gij Mij gezonden hebt.

Er zijn er altijd geweest die God vreesden, vóór Mozes en ook daarna. Zo ook toen de Here op aarde was. Zij leefden onder Gods hoede, behoorden als het ware bij Hem. De discipelen behoorden ook bij hen. Maar de Vader heeft hen aan zijn Zoon gegeven. Zij zouden de eersten zijn die bij de uitstorting van de Heilige Geest de gemeente vormden, het lichaam waarvan Christus het Hoofd is.

Zij geloofden dat Hij de Christus, de Zoon van God was, die de Vader gezonden had en zij aanvaardden en geloofden zijn woord en bewaarden dat. En dat deden zij temidden van een volk dat Hem haatte en verwierp, ja Hem naar het leven stond. Wat waren zij kostbaar voor Hem!

Dat is ook de positie van hen die in onze tijd geloven, te midden van volken (in vers 9 aangeduid met "de wereld") die steeds meer met ongelovige theorieën en vijandschap tegen God en godsdienst vergiftigd worden.

**9 Ik bid voor hen; niet voor de wereld bid Ik U, maar voor hen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn van U,
10 en al het mijne is het uwe en het uwe is het mijne, en Ik ben in hen verheerlijkt.**

Ja, Hij bad voor hen die geloofden. Maar dat doet Hij nu nog. De gelovigen horen bij Jezus, maar zoals Hij in vers 10 heeft gezegd, het zijne is ook van de Vader en omgekeerd. En dan de woorden dat Hij in hen verheerlijkt is! Wat houdt dat in?

Is het niet dat in en aan hen gezien wordt dat Hij inderdaad de Verlosser is en dat Hij macht heeft zonden te vergeven, wat alleen God kan doen, en dat Hij eeuwig leven geeft aan ieder die gelooft? Dat wordt niet door alle mensen gezien, maar de engelen en de God vijandige machten zien dat wel degelijk en de laatsten knarsen de tanden.

11 En Ik ben niet meer in de wereld, maar zij zijn in de wereld en Ik kom tot U. Heilige Vader, bewaar hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, dat zij een zijn zoals Wij.

12 Zolang Ik bij hen was, bewaarde Ik hen in uw naam, welke Gij Mij gegeven hebt, en Ik heb over hen gewaakt en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon des verderfs, opdat de Schrift vervuld werd.

Vers 11 bevestigt dat de Here hier bad alsof Hij alles al volbracht had en reeds was teruggekeerd naar de Vader. De Here vroeg hier, dat de Vader de discipelen zou bewaren in zijn naam, als Vader dus, net zoals de Here Jezus had gedaan zolang Hij nog bij hen was. Zij waren, hoe verschillend ook, kinderen van die ene Vader. De enige van hen die verloren ging, zou Judas zijn, die echter geen zoon van die Vader was, maar slechts een tijdelijke volgeling van de Here Jezus die alleen geldelijk voordeel zocht.

13 Maar nu kom Ik tot U en Ik spreek dit in de wereld, opdat zij ten volle mijn blijdschap in zichzelf mogen hebben.

Kunnen de woorden van de Here in dit gebed dan tot blijdschap zijn voor hen die geloven? Zeker. In de eerste plaats voor hen die geschokt zouden worden als Hij gevangen genomen werd en gekruisigd. Maar zeker ook voor ons die zoveel later leven mag er die diepe blijdschap zijn dat Hij, die wist wat over Hem komen zou, zo voor ons gebeden heeft nog voor Hij dat lijden onderging. Hoe trouw is toch zijn hart, ook nu nog!

Welke blijdschap was dat dan? Het bewustzijn dat de Vader met Hem was, de zekerheid dat tegen alle schijn in, de overwinning zeker was, gaf Hem een blijdschap die niet verstoord kon worden. En dat de discipelen eveneens zo mochten vertrouwen op de liefde en de nabijheid van de Vader en konden weten dat Hij voor hen bleef bidden, ook al zouden zij Hem niet zien, kon hun, en nu ook ons, dezelfde onaantastbare blijdschap geven die ook de Here kenmerkte.

Zo kon Paulus in Filippi 2:17,18 schrijven: “Maar ook indien ik geplengd (als drank uitgegoten) word bij de offerande en de eredienst van uw geloof, verblijd ik mij, en ik verblijd mij met u allen. Verblijdt gij u evenzo en verblijdt u met mij.” Dat en enkele andere verzen in die brief, leidde tot het volgende lied:

*Verblijd u in de Heer te allen tijde,
Verblijd u in de Heer, Hij is nabij.
U mag u elke dag in Hem verblijden
En ongezien staat Jezus aan uw zij.*

*Wees niet bezorgd, al moeten wij ook zorgen,
Maak uw begeerten bij de Heer bekend
Met bidden, smeken, danken ied' re morgen,
Vrijmoedig, zonder vrees, zoals u bent.*

*Dan zal de vrede Gods uw hart vervullen,
die het verstand geheel te boven gaat.
En hart en zin in Christus Jezus zullen
Bewaard zijn en beschermd voor alle kwaad.*

14 Ik heb hun uw woord gegeven en de wereld heeft hen gehaat, omdat zij niet uit de wereld zijn, gelijk Ik niet uit de wereld ben.

We beseffen niet voortdurend dat we als christenen voor satan tot de tegenpartij behoren. Hij is de grote leugenaar en werkt nog steeds met leugen in de wereld en in de harten. Maar de Here heeft ons Gods Woord, de waarheid gegeven. De wereld die door satan wordt geleid, kan niet anders dan de christenen haten en zal voortdurend trachten hen te belagen.

Wij beseffen ook niet altijd dat de wereld tegen ons is. Maar de Here weet het nauwkeurig en ziet de boze bedoelingen van de satan en Hij heeft voor de zijnen gebeden en bidt nog steeds voor hen:

**15 Ik bid niet, dat Gij hen uit de wereld wegneemt, maar dat Gij hen be-
waart voor de boze.**

16 Zij zijn niet uit de wereld, gelijk Ik niet uit de wereld ben.

17 Heilig hen in uw waarheid; uw woord is de waarheid.

Heiliging in de waarheid staat tegenover de leugen. Als we Gods Woord, de waarheid als kompas voor ons denken, onze weg en onze beslissingen hanteren, staan en leven we geheiligd, dat is apart van hen die zich laten leiden door wat de massa leidt, de geest van de tijd, dat is van de wereld. Wie naar de waarheid wandelt toetst zijn weg en gedrag aan Gods Woord; wie naar de wereld wandelt toetst zijn gedrag en weg aan wat de wereld doet en wordt geleid door de motieven van diezelfde wereld.

God zal zeker het gebed van de Here Jezus verhoren; maar als wij ons omwenden en niet vragen naar wat God zegt, maar naar wat "men" zegt, zullen we de Here bedroeven.

Heiligen heeft het karakter van apart stellen, reserveren, niet met de massa gelijk stellen. Als God ons heiligt, en dat doet Hij, ziet Hij ons niet als onderdeel van de wereld, van de massa, maar als behorend bij Hem en bij Christus. Dat wordt praktische waarheid in ons leven als het Woord van God ons leidt. Veelal zijn we bevreesd om "anders dan anderen" te zijn, maar Gods Woord leert ons: "Maar gij geheel anders: gij hebt Christus leren kennen" (Ef. 4:20). Het moet de christen juist een eer zijn om niet de goedkeuring van de massa te genieten, maar de goedkeuring van onze Vader in de hemel.

*'t Is mij een eer
met U, de Heer,
veracht te zijn op aarde.*

*En als ik ben
en doe als "men"
heeft dat geen enk'le waarde.*

**18 Gelijk Gij Mij gezonden hebt in de wereld, heb ook Ik hen gezonden
in de wereld;**

**19 en Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn in
waarheid.**

De discipelen hebben mogelijk korte tijd gedacht dat zij door de Here werden achter gelaten. Hier heeft de Here gezegd dat zij gezonden waren, zoals Hij gezonden was. Dat betekent dat zij een opdracht hadden.

Hij zou heengaan, maar zij zouden getuigen van Hem zijn in de wereld. En zij zouden niet alleen zijn. Zoals Hij na zijn opstanding gezegd heeft, zou Hij met hen zijn en de Geest zou in hen zijn. Hij

stelde het zich als taak om aan hen te denken, voor hen te bidden, hen te beschermen, voor hen geheiligd te zijn, opdat ook zij, nog in de wereld, geheiligd zouden zijn, Hem toegewijd als zijn getuigen en van het heil door Hem bereid voor ieder die gelooft.

Hoewel wij geen apostelen zijn als zij, geen oog- en oorgetuigen van zijn leven en sterven, is ons wel hetzelfde getuigenis toevertrouwd, gebaseerd op het betrouwbare getuigenis dat God ons in de Schriften gegeven heeft, zowel van het Oude als van het Nieuwe Testament. Bovendien heeft Hij ons die geloven ook zijn Geest gegeven, die ons in al de waarheid leidt en ons de woorden Gods doet spreken. Laten we dan niet eigenwijs zijn en menen eigen woorden of woorden van mensen te moeten spreken, die niet naar Gods Woord zijn.

De Here zei in dit gebed tegen de Vader: "Ik heb hun uw Woord gegeven." Kunnen alle huidige predikers zeggen: "Ik heb hun de woorden Gods gegeven"? Of waren het leringen of overleveringen van mensen? Petrus heeft geschreven: "Spreekt iemand, laten het woorden zijn als van God; dient iemand, laat het zijn als uit kracht, door God verleend." (1 Petrus 4:11). Laten deze ernstige woorden ons voorzichtig maken en ons te meer doen vasthouden aan Gods waarachtig Woord.

**20 En Ik bid niet alleen voor dezen, maar ook voor hen, die door hun woord in Mij geloven,
21 opdat zij allen een zijn, gelijk Gij, Vader, in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn; opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt.**

Wat bad Hij dan voor hen die door hun woord in Hem zouden geloven? Hetzelfde als Hij in dit gebed voor zijn discipelen bad. Zou dat hun eenheid tot gevolg hebben? In vers 11 hebben we gelezen dat de Here heeft gebeden: "Heilige Vader, bewaar hen in uw naam welke Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één zijn, zoals wij." De hoede van de Vader kan de gelovigen dus bewaren in eenheid.

Hier lezen we dat de Here het voorgaande ook gebeden heeft voor ons die door het woord van de apostelen in Hem geloven. Dat was dat de Vader ons zal bewaren voor de boze (vers 15) en dat wij geheiligd (onderscheiden) zouden worden door de waarheid, dat is Gods Woord (vers 17) en ook dat wij geheiligd zouden zijn door de waarheid doordat Hij zich voor ons heiligt (vers 19).

Deze dingen bad Hij opdat wij in de Vader en de Zoon één zouden zijn. Daarbij dacht Hij aan een eenheid die ook zichtbaar zou zijn,

zoals blijkt uit de woorden “opdat de wereld gelooft, dat Gij Mij gezonden hebt.” Wat is het dan beschamend dat die eenheid niet te zien is, integendeel. Wat is de oorzaak? Wil de Vader ons niet bewaren? Zeker wel. Worden wij dan niet geheiligd door de waarheid, Gods Woord? (vers 17)

Gods Woord, de waarheid, heeft beslist een heiligende werking, mits we dat Woord bewaren en niet aanvullen, vervangen of verwaarlozen. En blijkbaar wordt dat veel, zeer veel gedaan. Hoe velen zijn er die Gods Woord ernstig onderzoeken? Ik denk niet in de eerste plaats aan theologen, maar in het algemeen aan mensen die belijden in Jezus Christus te geloven. De Here heeft in Joh. 5:39 tegen de ongelovige Joden gezegd: “Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben”. Als dan die vijandige Joden het belang van de Schriften inzagen en die onderzochten, wat is het dan treurig dat wij die wel geloven veelal zo weinig tijd vrijmaken om de Schriften te onderzoeken.

Het Woord van God vervangen door (kerk)leer die door mensen is vastgesteld is een andere fout. Dat was wel goed bedoeld, maar blijkt de Schriften veelal te vervangen. Men denkt dan “als ik mij maar houd aan de rechte leer, is het voldoende”. Dat is zeer schadelijk gebleken. En het gevolg is, dat velen in de wereld over geloof in Jezus Christus smalend spreken of de schouders ophalen. We hebben als gelovigen dus reden om ons diep voor de Here te verootmoedigen, want de christenen hebben zijn Woord niet bewaard. Dus, broeder, zuster:

*Lees in de Bijbel, dat we in haar stralen
Jezus nog volgen in dit duister oord,
daar we zijn spoor zien en dus niet verdwalen
dankzij het licht van Gods onfeilbaar Woord.
Geef ons de Bijbel, boodschap van Gods daden,
die met haar glans de smalle weg beschijnt,
liefde die waarschuwt, aanbod van genade,
tot voor Gods dag de bange nacht verdwijnt.*

22 En de heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, opdat zij één zijn, gelijk Wij één zijn:

23 Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot één, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.

Er zijn verschillen onder de gelovigen en die worden ook opgemerkt. Maar er is eenheid. Die bestaat niet in onze houding of gedrag, hoe belangrijk onze verantwoordelijkheid in dat opzicht ook is, maar in de heerlijkheid die onze Here ons gegeven heeft. Die eenheid vergeleek de Here in vers 22 met de eenheid tussen de Vader en de Zoon. We weten dat die nooit verbroken of verstoord kan worden.

Zo kan ook de eenheid tussen hen die de Vader aan de Zoon gegeven heeft en de eenheid met Hem niet verbroken worden. Er zijn verschillen en daardoor ook twisten, helaas. Maar ik kan met dank getuigen dat ik telkens in de ontmoeting van medegelovigen, al bezoeken die andere samenkomsten dan ik, die eenheid voel, ook dankbaar erken en het gevoel heb dat ik even een glimp mag opvangen van wat boven eenmaal in heerlijkheid de ervaring van al Gods kinderen wezen zal.

Die eenheid bedoelde de Here in zijn gebed, niet de zondagse gang naar hetzelfde gebouw, hoe gezegend het ook zou zijn als dat ook nu reeds mogelijk zou zijn. En die eenheid kan de wereld ook ondanks de uiterlijke verdeeldheid nog proeven, de eenheid in verbondenheid aan de Vader en de Zoon en daardoor aan elkander en de liefde die daarbij het kenmerk is.

Mensen zien die eenheid dikwijls niet. Maar satan ziet die wel en vervolgt allen die, ondanks verdeeldheid, door Hem gezien worden als behorend bij Jezus.

Wat een geruststelling dat de Heere voor ons bad en dat nog steeds doet. Daarom hoeven we ook niet de moed te verliezen. Die met ons is, is oneindig meer dan satan en de velen die zijn volgelingen zijn.

En heeft de Vader ons liefgehad gelijk Hij de Zoon heeft liefgehad? Ja, want dat heeft de Here in vers 23 gezegd. Wat een gedachte is dat! We zijn ons van onze zwakheden en fouten bewust, ofschoon maar ten dele. Maar de Here doorgrondt ons en kent ons volkomen. En heeft hij ons desondanks zo liefgehad? Geen wonder dan dat Johannes in zijn eerste brief schreef: "Ziet, welk een liefde de Vader ons gegeven heeft". In die onbeweeglijke en niet falende liefde van God mogen wij rusten.

24 Vader, hetgeen Gij Mij gegeven hebt; Ik wil, dat, waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, om mijn heerlijkheid te aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt, want Gij hebt Mij liefgehad voor de grondlegging der wereld.

Dat zal de Vader verhoren. Als de Vader de Zoon heeft liefgehad vóór de grondlegging der wereld en Hem in die liefde zijn grote heerlijkheid heeft gegeven, is dat dan niet een zaak tussen de Vader en de Zoon? Ongetwijfeld. Maar de familie Gods, Zijn kinderen, degenen die de Vader Hem gegeven heeft, mogen kennis krijgen van die heerlijkheid en zich met Hem verblijden.

Broeders, zusters, wat een onbeschrijflijke heerlijkheid gaan wij tegemoet; onwaardig, maar door God geliefd met een onverganke-lijke eeuwige liefde. Omdat de Here Jezus dat voor ons begeerde op grond van zijn liefde. Voor mij? Voor U? Ja, voor ons. Zijn naam zij eeuwig geprezen.

**25 Rechtvaardige Vader, de wereld kent U niet, maar Ik ken U, en dezen weten, dat Gij Mij gezonden hebt;
26 en Ik heb hun uw naam bekend gemaakt en Ik zal hem bekend maken, opdat de liefde, waarmee Gij Mij liefgehad hebt, in hen zij en Ik in hen.**

*Naam des Vaders, naam des Heren,
Naam van liefde, naam van macht,
Wat is meer nog te begeren?
Dan zijn liefde heeft bedacht?*

*Dat wij in die liefde delen,
Dat die in ons wonen zal.
Liefde Gods in ons, de velen?
Heer, het overtreft het al.*

Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave.

~~~~~

**De belangrijkste kennis is: weten wat God wil.
De belangrijkste inspanning is: doen wat God wil.**

“En de wereld gaat voorbij en haar begeren, maar wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid.”

(1 Joh. 2:17)

Tweetallen: Jozef en Maria

(Lucas 2:40-52)

Lucas is de enige evangelist, die ons heeft geschreven over de jeugdijaren van de Here Jezus; kennelijk wil deze evangelist ons iets duidelijk maken, door deze gebeurtenis te vermelden. De reden waarom Lucas deze gebeurtenis wel vertelt en de andere evangelisten niet, kan gelegen zijn in het feit dat de drie andere evangelisten Mattheüs, Marcus en Johannes hun evangelie geschreven hebben op basis van hun eigen ervaringen in de omgang met de Here Jezus.

Lucas heeft zijn evangelie geschreven op grond van de informatie die hij heeft ontvangen van hen 'die van het begin aan ooggetuigen en dienaren van het woord geweest zijn'. Nadat Lucas alle informatie nauwkeurig onderzocht en geselecteerd had, heeft hij deze gegevens in geregelde orde voor ons opgeschreven, opdat wij de betrouwbaarheid zouden erkennen (Lucas 1:1-4).

Uit de eerste twee kenmerken, opgroeien en krachtig worden (Luc. 2:40), blijkt dat de Here Jezus een jeugd heeft gehad, zoals iedere andere jongeman. Bijzonder is de vermelding dat Hij al jong werd vervuld met wijsheid én dat de genade van God op Hem was. De evangelist Johannes zegt daarover dat de Here Jezus vol was van genade, en dat wij uit zijn volheid zelfs genade op genade hebben ontvangen (Joh. 1:16).

Door de komst van de Here Jezus, is met Hem ook de genade in de wereld verschenen. Paulus schrijft dat de genade van God en de gave, bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus, voor zeer velen overvloedig geworden is (Rom. 5:15).

Zijn ouders reisden elk jaar naar Jeruzalem, om het paasfeest te vieren; andere vertalingen spreken over 'het feest van het Pascha'. Het bijzondere van het Pascha is dat het niet alleen de verlossing uit Egypte, door het bloed van het Lam, symboliseert, maar er staat ook dat deze gedenkdag 'een feest voor de Here' is (Ex. 12:14). Het was een feest voor de Here, om zijn volk uit de Egyptische gevangenschap te verlossen!

Zo staat het ook van de Here Jezus geschreven, dat Hij, om de 'vreugde' welke voor Hem lag, het kruis op Zich genomen heeft (Hebr. 12:2). Toen de Here Jezus naar het kruis ging, heeft Hij Zich verblijd over de verlossing die Hij teweeg zou brengen, door de gelovigen uit de wereld te verlossen

door zijn eigen bloed, 'als van een onberispelijk en vlekkeloos Lam' (1 Petrus 1:19). Daarom mag het ook voor ons elke eerste dag van de week een feest zijn om onze verlossing uit de wereld door het Lam te vieren; maar het is wel een feest 'met bittere kruiden' omdat we aan zijn tafel zijn dood verkondigen.

God had al aan Mozes gezegd dat ze niet zomaar, op een willekeurige plaats, het Pascha mochten slachten, maar dat ze zich moesten houden aan het voorschrift, zoals God dat had ingesteld: "Maar op de plaats die de HERE, uw God, verkiezen zal om zijn naam daar te doen wonen, zult gij het Pascha slachten, tegen de avond, als de zon ondergaat, op het tijdstip van uw uittocht uit Egypte" (Deut. 12:5 en 16:6).

De ouders van de Here Jezus kenden dit voorschrift en deden dienovereenkomstig, want elk jaar opnieuw gingen zij naar de plaats waar God zijn naam gevestigd had: Jeruzalem. Ook wij behoren, in gehoorzaamheid aan de Here, elke eerste dag van de week te gaan naar de plaats waar Hij zijn naam gevestigd heeft en dat is daar waar twee of drie tot zijn naam tezamen komen (Mattheüs 18:20).

Bij de joden is het in onze tijd gebruikelijk dat een jongen op dertienjarige leeftijd Bar-Mitzwa, d.w.z. een 'zoon der wet' wordt. We weten niet of dat ook al een gebruik was in de tijd van de Here Jezus, maar het is wel veelzeggend dat Hij als twaalfjarige beschreven wordt door Lucas. Dan gebeurt er iets wat bijna ongelooflijk lijkt: de Here Jezus blijft in Jeruzalem achter, zonder dat zijn ouders dat bemerken! Ze vermoedden dat Hij wel met het reisgezelschap mee was gegaan, op weg naar huis, Nazareth, maar het tegendeel blijkt waar te zijn; Hij wordt vermist! Omdat ze Hem niet vinden onder het reisgezelschap, besluiten ze om terug te gaan naar Jeruzalem; dat is de eerste, belangrijke stap.

Ook wij kunnen soms denken dat op onze reis hier op aarde de Here Jezus wel zal meegaan met de grote groep, totdat we opeens ontdekken dat wij Hem daar niet (meer) vinden. Dat kan ontnuchterend werken, want het begon allemaal zo goed; samen het Pascha vieren en dan constateren dat Hij niet meer daar is, waar we Hem zouden verwachten. Ook dan is er maar één oplossing: terug naar de plaats waar wij voorheen met Hem samen waren. Jozef en Maria zijn ons hierin ten voorbeeld; ze gaan niet langer met het grote gezelschap mee, maar ze keren, samen, terug op hun schreden, op zoek naar Hem. Als ze teruggekeerd zijn in Jeruzalem, zoeken ze drie dagen lang naar Hem, op alle plaatsen, behalve op de plaats waar ze Hem konden verwachten: in het huis van zijn Vader, de tempel (Joh.

2:16^b). God had toch duidelijk gezegd dat zij naar de plaats moesten gaan, die Hij verkozen had: “die zult gij zoeken en daarheen zult gij gaan” (Deut. 12:5).

Is het bij ons ook misschien zo, dat wij op allerlei plaatsen de Here Jezus zoeken, terwijl Hij ons toch duidelijk verteld heeft waar Hij verblijft? Jeruzalem was een religieus centrum in Israël, maar de tempel in Jeruzalem was de enige plaats in dat religieuze centrum dat het predicaat ‘huis van de Vader’ droeg.

Toen de Here Jezus zijn dienst begon op dertigjarige leeftijd, wees Johannes de Doper zijn discipelen op Hem en zei: Zie, het Lam Gods. Toen de twee discipelen hem dat hoorden zeggen, volgden zij de Here Jezus en vroegen aan Hem: “Waar houdt Gij verblijf?...en zij bleven die dag bij Hem” (Joh. 1:35-40). Deze discipelen waren nog maar in één ding geïnteresseerd: ze wilden zijn waar de Here Jezus, het Lam van God, was!

Na drie dagen vonden Jozef en Maria Hem in de tempel, te midden van de leraren. Hij was daar echter niet om onderwijs in de Schriften te ontvangen, want Hij was zelf het Woord, dat vlees geworden was, dus hoe zou iemand Hem kunnen leren wat het Woord van God zegt? De Here Jezus zat ook niet als een leerling naar de leraren te luisteren, nee, ‘Hij zat te midden van de leraren’. Daarmee wordt duidelijk dat Hij niet de mindere van hen was: Hij luisterde aandachtig naar de gesprekken en stelde hen vragen. Dat zou zich later nog meerdere keren herhalen, zoals bijv. bij de kwestie over de betekenis van de doop van Johannes. De ‘Schriftgeleerden’ werden daarbij gedwongen tot een antwoord, maar ze probeerden het probleem te ontwijken; ze wilden geen antwoord geven (Luc. 20:1-8). Zo staan er nog meer situaties beschreven waarbij de ‘Schriftgeleerden’ geconfronteerd werden met hun beperkte kennis, zoals o.a. bij de vraag wiens zoon de Christus is (Matth.22:41-46).

Hier schrijft Lucas dat de Here Jezus vragen aan de leraren stelt, waarop ze ook dan al geen antwoord weten want er staat dat zij zowel verbaasd zijn over zijn verstand als over zijn antwoorden! De Here Jezus moet zelf de vragen beantwoorden; wat een prachtig onderwijs zal Hij daar gegeven hebben! Zo was het aan het begin van dit evangelie dat de Here Jezus onderwijs gaf aan de leraren en zo was het ook aan het eind van ditzelfde evangelie, toen Hij onderwijs gaf aan de beide Emmaüsgangers, die getuigden: “Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij tot ons sprak en Hij ons de Schriften opende?” (Luc. 24:32).

De profeet Jesaja had eerder van Hem geschreven: “En op Hem zal de Geest des HEREN rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des HEREN;” (Jes. 11:2) en de profeet zegt verder nog: “zijn verstand is niet te doorgronden” (Jes. 40:28^b). Dat de Here Jezus reeds als leerling de aandacht op Zich zou vestigen was ook al voorzegd in het Oude Testament, want er staat: “De Here HERE heeft Mij als een leerling leren spreken...” (Jes. 50:4). Dat was een nieuwe ervaring voor deze joodse leraren, dat een jongeman in hun midden vragen stelde, die Hij vervolgens alleen zelf maar kon beantwoorden. De psalmist had daarover al eerder geschreven toen hij noteerde:

“Ik ben verstandiger dan al mijn leermeesters, want uw getuigenissen zijn mij tot overdenking. Ik heb meer inzicht dan de ouden, want ik bewaar uw bevelen.” (Psalm 119:99,100) Deze leraren in de tempel hebben ervaren dat de Leerling in hun midden in werkelijkheid hun Leraar was! Zij behoorden zich te verheugen over dit Kind, want daartoe had God hen opgeroepen, toen Hij liet opschrijven: “En gij, kinderen van Sion, juicht en verheugt u in de Here, uw God, want Hij geeft u de Leraar ter gerechtigheid” (Joël 2:23).

Later is er, in de nacht, een andere leraar van Israël bij de Here Jezus gekomen, Nicodemus, die erkende dat de Here Jezus van God was gekomen ‘als Leraar’ (Joh. 3:2). Deze leraar, Nicodemus, heeft van de Here Jezus privé onderwijs ontvangen en hij was de eerste die de bekende woorden uit de mond van de Here Jezus te horen kreeg: “Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe.” (Joh. 3:16).

Toen zijn ouders Hem vonden stonden zij versteld; kennelijk hadden zij niet verwacht dat Hij zich daar, in de tempel, zou bevinden. Waar zoeken wij, terwijl we toch kunnen weten waar Hij zich bevindt? Gaat er niet veel tijd verloren, doordat wij op de verkeerde plaatsen zoeken? Hij heeft toch helder en klaar gezegd dat waar twee of drie zich tot zijn naam vergaderen, Hij in het midden is!

Deze gebeurtenissen laten ook hun licht schijnen over de huidige situatie van het volk Israël. De Here Jezus zei later tot het volk, toen zij getracht hadden om Hem te grijpen: “Gij zult Mij zoeken en niet vinden en waar Ik ben kunt gij niet komen.” Waarop de joden zeiden: “Wat is dit voor een woord, dat Hij gesproken heeft: Gij zult Mij zoeken en niet vinden, en: Waar Ik ben, kunt gij niet komen?” (Joh. 7:34, 36). Voor het volk dat zijn Verlosser verworpen heeft geldt de uitspraak: “God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen, tot de dag van heden.” (Rom. 11:8, zie ook Jes.29:10)

Is de komst van de Here Jezus in deze wereld dan voor niets geweest? Zeker niet, want de profeet zegt: "Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen." (Jes. 65:1,2 en Rom. 10:20). Door de verblindheid van het Joodse volk, is het heil nu ook tot de heidenen gekomen. Toch zal ook (spoedig) de tijd voor het Joodse volk aanbreken, dat zij zullen zeggen: "Wij hebben Hem gevonden, van wie Mozes in de wet geschreven heeft..." (Joh. 1:46).

De Here Jezus stelt nu twee vragen aan zijn ouders:

- Waarom...
- Wist gij niet...

'Waarom' zochten Jozef en Maria naar de Here Jezus? Omdat ze wisten dat dit Kind een bijzondere plaats had in Gods plannen. Bij de aanzegging van de geboorte was toch gezegd dat Hij groot zou zijn en Zoon des Allerhoogste genoemd zou worden, en dat Hij de troon van zijn vader David zou ontvangen en dat zijn koningschap geen einde zou nemen (Lucas 1:32,33), en nu hadden ze Hem uit het oog verloren. Wat zullen ze blij zijn geweest toen ze Hem weer terug gevonden hadden! God had hen zijn Zoon toevertrouwd en nu hadden ze gefaald. Dat is de les die wij allen mogen leren, dat God ervoor zorgt dat zijn plannen doorgaan, ondanks onze ontrouw: "indien wij ontrouw zijn, Hij blijft getrouw, want Zichzelf verloochenen kan Hij niet" (2 Timotheüs 2:13).

'Wist gij niet'. Het is een indringende vraag van de Here Jezus aan zijn ouders. De Here Jezus maakt in zijn vraag ook duidelijk dat niet Jozef, de echtgenoot van Maria, zijn vader is, maar dat Hij de Zoon van de Allerhoogste is, zoals de engel Gabriël dat eerder al tegen Maria had gezegd. De Here Jezus was gekomen om bezig te zijn met de dingen van zijn Vader; het werk dat zijn Vader Hem had gegeven, dat moest volbracht worden en dat heeft Hij gedaan door, naar de wil van zijn Vader, het werk op het kruis te volbrengen. Maar Jozef en Maria begrepen niet waarover Hij sprak, zoals ook later van de discipelen geschreven staat, toen Hij hen vertelde dat Hij moest sterven. Maar zij begrepen dit woord niet en het was voor hen verborgen, zodat zij het niet verstonden: "En zij begrepen niets van deze dingen en dit woord bleef duister en zij wisten niet waarvan gesproken werd" (Luc. 18:34, zie ook Luc. 9:44,45).

Na deze gebeurtenissen gaat de Here Jezus gewillig met zijn ouders mee naar hun huis in Nazareth 'en was hun onderdanig'. Er is geen sprake van hoogmoed bij de Here Jezus, maar van onderdanigheid; zo bracht Hij zelf in praktijk, wat Hij later aan de rijke jongeling zou voorhouden: eer uw va-

der en uw moeder (Luc. 18:20). Zo was Hij in de wereld, Hij, die alle macht heeft in de hemel en op aarde, schikte Zich in de positie waarvan Paulus schrijft dat Hij Zichzelf heeft vernederd en de gestalte van een dienstknecht heeft aangenomen (Fil. 2:6-8). Ook dat behoorde tot ‘de dingen van mijn Vader, waarmee Hij bezig moest zijn’.

Maria heeft veel gehoord en gezien. Toen de herders na de geboorte op bezoek waren geweest om het Kind te huldigen, heeft zij de woorden die daar bij de kribbe gezegd werden, bewaard en ze overwogen in haar hart (Luc. 2:19). Na de woorden van de Here Jezus in de tempel die Hij tot zijn ouders sprak, neemt Maria ook deze woorden op in haar hart en bewaart ze daar. Doen wij dat ook, de woorden van de Here Jezus in ons hart bewaren?

Hierna wordt van de Here Jezus nog vermeld, dat Hij toenam in

- wijsheid,
- grootte,
- genade,

bij God en mensen.

Daarin is de Here Jezus volkomen uniek t.o.v. de profeten, die Hem waren voorgegaan. Van een andere jongeman staat vermeld: “Maar de jonge Samuël nam toe in aanzien en in gunst, zowel bij de Here, als bij de mensen” (1 Sam. 2:26).

De Here Jezus heeft geen gunst en aanzien bij de mensen verworven, integendeel, ze hebben Hem gehaat en waren ‘afgunstig’ op Hem en hebben Hem ‘uit nijd’ aan Pilatus overgeleverd (Marcus 15:10).

Wat hebben deze gebeurtenissen ons te zeggen?

- Als eerste dat wij, in navolging van Jozef en Maria, op de bepaalde tijd naar die plaats gaan waar het Pascha (het avondmaal) in gedachtenis gehouden wordt. Jozef en Maria deden dat eenmaal per jaar, maar wij mogen dit ‘dikwijls’ doen op elke eerste dag van de week (Hand. 20:7 en 1 Kor. 11:26), want ook ons Paaslam is geslacht, Christus (1 Kor. 5:7^b).
- Als tweede kunnen we leren dat het niet vanzelfsprekend is dat de Here Jezus Zich bij het grote gezelschap bevindt. We zullen, als we ontdekt hebben dat we de verkeerde keuze gemaakt hebben, de weg terug moeten afleggen om zijn gemeenschap weer te mogen ervaren. Dat deden ook de beide Emmaüsgangers, die vertrokken waren uit Je-

ruzalem, maar, na de ontmoeting met de Here Jezus, weer terug gingen naar de broeders en zusters, waar Hij Zich aan hen allen vertoonde (Lucas 24:33-36).

- Als derde, dat het binnen het huwelijk goed is, dat man én vrouw samen de plaats zoeken, waar de Here Jezus gediend wordt. Het is niet goed voor een gezin, als een gelovige broeder en zuster een verschillende weg gaan; Jozef en Maria gingen samen de Here Jezus zoeken!
- Als vierde, dat de Here Jezus niet tegen ons zou moeten zeggen: Wist gij niet... Wij hebben Gods woord in ons bezit en mogen ons de woorden ter harte nemen die Paulus tegen de oudsten van Efeze sprak: "Want ik heb niet nagelaten, u al de raad Gods te verkondigen...Waakt dan en herinner u, dat ik drie jaren lang, nacht en dag niet heb opgehouden eenieder van u afzonderlijk, onder tranen terecht te wijzen." (Hand. 20:27,31)

Laat het niet zo zijn dat wij, net zoals de Korinthiërs de vermaning zouden moeten aanhoren:

- Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en dat de Geest Gods in u woont? (1 Kor. 3:16),
- Weet gij niet, dat uw lichamen leden van Christus zijn? (1 Kor. 6:15).

Maar laten wij met vrijmoedigheid kunnen zeggen:

- Wij weten, dat een ieder die uit God geboren is niet zondigt,.....
- Wij weten, dat wij uit God zijn,.....
- Wij weten, dat de Zoon van God gekomen is, en ons inzicht gegeven heeft om de Waarachtige te kennen...zijn Zoon Jezus Christus (1 Joh. 5:18-20).

Dit alles: ***opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is!***(1 Kor, 2:12)

~~~~~

De arend, die hoog in de lucht vliegt, maakt zich geen zorgen over de vraag hoe je een rivier moet oversteken.

Genade naar allen

(Hand. 8, 9 en 10)

Na de zondvloed zetten acht mensen hun voeten op een gereinigde aarde. En wat begon het goed: “Noach bouwde een altaar voor de Here, en hij nam van al het *reine* vee en van al het *reine* gevogelte en bracht brandoffers op het altaar.” (Gen. 8:20, cursivering zelf toegevoegd). Maar God wist dat het hart van de mens boos was: “...het voortbrengsel van des mensen hart is boos van zijn jeugd aan,....” (Gen. 8:21). En hoe spoedig bleek dit al: in Genesis 9 kunnen we lezen hoe Noach een wijngaard plantte, van de opbrengst te veel dronk en zich ontblootte in zijn tent. Hij, Noach, de enige rechtvaardige op aarde (Gen. 6:9), die evenals Henoach wandelde met God, was gevallen. Cham bespote zijn vader om diens naaktheid en wat een treurnis kwam daardoor over hem: zijn eigen vader moest hem vervloeken!

Daarna volgde de torenbouw van Babel (toen al een beeld van de wereld) en moest God overgaan tot de taalverwarring om de grote hoogmoed van de mens in deze te breken: “Laten wij een stad bouwen met een toren, waarvan de top aan de hemel reikt en laten wij ons een naam maken.” (Gen.11:4)

Van de zondeval noch van de zondvloed was iets geleerd! Steeds weer zouden de nakomelingen van Noach (Sem, Cham en Japhet) doorgaan met zondigen tot het moment aanbrak dat de mens de grootste zonde beging: de verwerping en kruisiging van de Zoon van God, onze Here Jezus Christus, de Messias voor de Jood en de Zafnath Paneah voor de wereld. De natuurlijke mens kan ook niet anders dan zondigen (1 Kor. 2:14).

Maar wonder van genade, toen kwam die geweldige tijd van genade, waarin we nu (nog!) mogen leven, waarin voor alle mensen de heilbrennende boodschap van liefde, verzoening en verlossing door het reinigende bloed van de Here Jezus genoeg is voor allen die met berouw van zonden tot Hem gaan. Voor een ieder die *wil* komen is er vergeving (Openb. 22:18).

Er is een lied dat zegt: *Geen zondaar, hoe slecht ook,
hoe ver van de Heer,
knielt ooit tevergeefs
bij het kruishout ter neer.*

Wat de mens betreft zijn daar geen kosten aan verbonden; die prijs heeft de Here Jezus al betaald (1 Kor. 6:20). Dorst? Kom en neem van dat water des levens.

Op de Pinksterdag werd de gemeente een feit, een tot op die dag onbekend iets. Met name de apostel Paulus heeft de gedachten betreffende de gemeente bekend mogen maken (zie Ef. 3:3 e.v.).

In een ver verleden moest God de taal verwarren (Gen. 11), maar op de Pinksterdag gaf de Here genade dat allen de blijde boodschap in hun eigen taal hoorden verkondigen (Hand. 2:6,7) door ongeletterde vissersmensen, die herkend werden als degenen die met Jezus waren geweest (Hand. 4:13).

Genade naar allen:

Sem - Paulus (1 Kor. 15: 9 en 10)
Cham - Kamerling (Deut. 23:1, maar ook Jes. 56:4)*
Japhet - Cornelius (Hand. 13:11 - 13:46,47 en met name vers 48)

Kortom: eerst de Jood en ook de Griek (Rom. 1:6)

Tenslotte: Hoe lang die tijd van genade nog zal duren? In elk geval niet lang. "Ik kom spoedig" zegt de Here. Kunnen we ook allemaal die laatste woorden uit de Bijbel met vreugde en verlangen uitroepen: "Amen, kom Here Jezus"? Dat geve God.

* Dat zal in vervulling gaan tijdens de regering van de Here Jezus in het 1000-jarig rijk. Dan zal de tempel een bedehuis zijn voor alle volken.

~~~~~

Inzicht komt bij God vandaan en begint bij ons te dagen.

Want wel wacht het gezicht nog tot de bestemde tijd, maar het spoedt zich zonder falen naar het einde; als het vertoeft, verbeid het, want komen zal het gewis; uitblijven zal het niet.

(Hab. 2:3)